

Meislings Anakreontea

af Chr. Gorm Tortzen

Indledning

Da rektor Simon Sørensen Meisling (1787-1850)¹ i 1826 udgav sin oversættelse af Anakreon som et skoleprogram for Helsingør lærde Skole,² red han med på den popularitetsbølge, som i de foregående årtier havde bragt en samling digte fra hellenistisk tid frem af glemslen. I Tyskland og Frankrig havde digtene, som vi kalder *de anakreontiske*, været læst, oversat og imiteret i rokokotidens sværmeri for det oprindelige, enkle (og tuttenuttede) liv, som digtene giver udtryk for,³ og i Danmark havde Frederik Schaldemose i 1824 forsøgt sig med oversættelser, som dog ikke fik samme gennemslagskraft som Helsingørrektorens.⁴

Det havde vel egentlig allerede længe stået klart for filologerne, at digtene, som for hovedpartens vedkommende er bevaret i et 10. årh.'s håndskrift som en del af *Anthologia Palatina*,⁵ ikke er skrevet af den arkaiske digter Anakreon fra Teos, men er langt senere produkter, for nogles vedkommende fra tiden før Kr.f., for andres fra romersk kejsertid og muligvis endnu senere. Alligevel holdt Meisling fast ved navnet, og man bemærker, at han udelader det første digt i samlingen, der klart viser, at den ikke er skrevet af Anakreon men inspireret af ham. Digtet lyder i min oversættelse:⁶

-
1. Om Meisling, se Paul V. Rubows artikel i *Dansk biografisk Leksikon*.
 2. *Anacreons Digte, udgivne, oversatte og oplyste*. København 1826. Genudgivet af Kai Friis Møller i 1944, hvis udgave har jeg brugt som forlæg.
 3. En fin oversigt over digtenes historie findes i *Der neue Pauly* 13 (1999) 130-133. Se også Wikipedias artikel om *Anacreontea*.
 4. *Bibliotheca Danica* (1902) IV, s. 91. Heraf fremgår også, at rektor Bloch i Odense i et skoleprogram fra 1804 havde sammenlignet digtene med digte af Horats og Ovid.
 5. En nærmere gennemgang af håndskriftets og samlingens historie findes i andet bind af David A. Campbells fortræffelige udgave af *Greek Lyric* (Loeb Edition). Cambr. Mass. 1988, ss. 4-18.
 6. Tidligere trykt i min *Πρόλογος Introduktion til græsk* (København 1997) s. 33.

Anakreon fra Teos,
ham sangeren, fik set mig,
og kaldte mig i drømme.
Og jeg løb hen imod ham,
omfavned' ham og kyssed'.
Smuk var han, omend gammel,
forførende tillige.
Af vin hans læbe dufted',
og da han var lidt småfuld,
holdt Eros ham i hånden.
Og fra sit hoved tog han
en krans og gav den til mig:
'Anakreon' var duften.
Jeg tåbe løfted' kransen
og satte den på ho'det
– og lige siden den dag
er jeg konstant forelsket.

Dette digt indeholder essensen af samlingen og viser med al tydelighed den anonyme digters reverens for den gamle mester, der i drømme giver ham digterkransen med alt, hvad det indebærer af evige temaer som kærlighed, dans, druk, aldring og dødsangst. Samlingen er komponeret som 'tema med variationer' af en ukendt kompilator, formentlig i 9. årh. på basis af forskellige mindre samlinger.

Der er ingen grund til at kommentere digtsamlingen nærmere – den forklarer sig selv. Vi ved ikke, hvem og hvor mange digtere der er tale om, men ud af anonymiteten stråler der alligevel en glæde ved livet, som kompenserer for digtenes måske ikke altid lige høje kvalitet. Til gengæld viser Meisling sig overordentlig stilsikker som oversætter, og selvom hans 1820-dansk sine steder kan virke antikeret, har han med stor indføling og elegance gengivet digtenes særlige univers,

hvor sorgløshed, angst, seksualitet og uansvarlighed går hånd i hånd. Linien til *Carpe diem*-ideologien og til Bellmanns sange er tydelig.

Personerne i digtene er nærmest anonyme. Bortset fra digterjeget optræder der foruden 'piger', 'duer', 'roser' og andre symboler kun få navngivne personer, heriblandt Eros selv, nogle guder fra standardmytologien og den elskede unge mand Bathyllos (hvis navn Meisling helt i tidens ånd latiniserer, ligesom *Lyaios* (Dionysos) hedder *Lyæus*, *Afrodite* kaldes *Cythere* osv.). De forholdsvis få mytologiske navne må altså 'aflatiniseres', hvis man skal slå dem op i moderne mytologiske håndbøger.

Jeg har ikke været i stand til at identificere den tekststudgave, som Meisling har benyttet – måske har han brugt flere, men det er klart, at han (og hans forlæg) ikke har taget forfatterspørgsmålet så nøje, som vi gør det i dag. Den følgende genudgivelse har ændret rækkefølgen, så den følger Campbells – intet tyder på, at Meisling har opfattet digtenes rækkefølge som vigtig – fordi det letter den moderne læsers mulighed for at slå forlægget op hos Campbell, hvis nummerering er fulgt overalt.⁷ Det kan anbefales alle, også selvom man ikke mestrer græsk. Meislings oversættelser er små mesterværker, det ser man både af originalen og af den tamme engelske prosaoversættelse. Overskrifterne er alle Meislings og er i sig selv et studium værd.

Hvis nogen synes, at nr. 21 lyder bekendt, bør man slå op i Holbergs *Jeppe paa Bierget* 1. akt, 6. scene. Andre vil nikke genkendende til Leparellolisten i 14 og til *Den uartige Dreng* i 33. Den må den unge H.C. Andersen nok have læst i græsktimmerne i Helsingør. Sidst i samlingen er nogle digte, der ikke regnes for anakreon-tiske i nutiden, men som Meisling har medtaget i sin samling. De er udstyret med Campbells nummerering, for så vidt de er optaget i hans samling. Det sidste digt findes ikke hos Campbell, men hos Bergk.⁸

7. Meislings rækkefølge (som muligvis blot afspejler den, han har oversat dem i), er denne i Campbells nummerering : 23, 24, 33, 32, 44, 43, 31, 37, 15, 11, 7, 10, 12, 13, 8, 26, 4, 5, 21, 22, 18.2, 36, 40, 45, 48, 49, 16, 17, 19, 9, 14, 25, 51, 54, 52, 46, 47, 50, 35, 38, 42, 34, 30, 28, 29, 39, 56, 57, 59, 55, 53, 27, An. 395, 356, 62 (Bergk), 348.

8. Theodorus Bergk: *Poetae lyrici Graeci* (Lipsiae 1853).

4. Til et Sølvbæger

Flux danne du, Hephaistos!
Sølvklumper her, dog ikke
Til en fuldstændig Rustning.
Hvad gaaer vel Krigen *mig* an?
Nei, form et hulet Bæger,
Fordybet efter Evne.
Afbilde skal du ikke
De Stjerner eller Vognen,
Og ei den vilde Skytte.
Hvad gaae Pleiader *mig* an?
Og hvad Bootis Stjerne?
Afbild mig heller Ranker,
Og svære Klasser paa dem!
Mænader presse Druer!
Viinperser lad der være!
Medsamt den Skjønne Bacchus,
Bathyllus selv, og Eros,
Af Guld, som Trampe Druer!

5. Til det samme

Med heldig Kunst du danne
Et herligt Foraarsbæger.
Der see man Stundgudinden
At bære skjønne Roser.
Saa hamre du i Sølv

Et lystigt Drikkegilde:
Men grav mig ei, jeg beder,
Mysterieuse Sager,
Og Sagn, der bringer Alvor.
Nei, Evius du heller
Hiin Søn af Zeus skal danne,
Og Elskovs Lederinde,
Cythere, flink i Dandsen.
Saa Eros uden Vaaben,
Saa smilende Chariter,
Og Ranken, bred af Blade,
Med dygtig Løv og Druer,
Samt skjønne Børn, om ikke
Apollo selv kan spille.

7. Digteren om sig selv

Tit sige mig de Piger:
'Anacreon! Du ældes.
'Tag blot et Speil, da seer du,
'At Haaret alt er borte,
Og skaldet er din Pande.'
"Ei! Enten Haaret er der,
"Hvad heller det er borte,
"Det veed jeg ei – dog veed jeg,
"At Oldingen det klæder
"Just *da* at spøge lystigst,
"Naar Døden er ham nærmest."

8. Digteren til sig selv

Ei Gygis Skat jeg ændser,
Den Konnings udi Sardes;
Ei Guldets kan mig lokke,
En Drot jeg ei misunder.
Min Syssel er at væde
Med Salve Skjæg og Hage:
Min Syssel er at hænge
De Roser om min Tinding.
Kun med Idag jeg sysler,
Hvad gaaer Imorgen *mig* an?
Mens Himlen end er skyefrie,
Saa drik, og kast din Tærning!
Held Offer ud til Bacchus,
Før Sygdom, naar den kommer,
Skal sige: 'drik ei mere'!

9. Digteren til sig selv

Ved Himlen lad mig drikke!
Ja, Venner! Jeg vil drikke
I lange Drag, og rase.
Ret som Alkmæon rased,
Skjønføddede Orestes,
Som dræbte deres Mødre.

Men jeg, som dræbte Ingen,
Den røde Viin vil drikke,
Og derhos vil jeg rase.
Endog Herakles rased,
Dengang han tømte Koggret
Paa Iphitetisk Bue.
Ja Ajax selv har raset,
Da Hektors Skjold han svinged,
Tilligemed hans Landse.
Men jeg, som har kun Bæger
Og Krands om min Tinding,
Ei Sværd, ei heller Bue,
Jeg *vil* – ja jeg *vil* rase.

10. Til en Svale

Hvad bør jeg gjøre ved dig,
Du snakkesyge Svale?
Vil du, de lette Vinger
Jeg tage skal, og klippe?
Vil du, at jeg fra Roden,
Ret som den onde Tereus,
Afskjære skal din Tunge?
Hvi fra de skjønne Drømme
Har ved dit aarle Qvidder
Du skræmmet mig Bathyllus?

11. Til en Eros af Vox

En Eros, voxpousseret,
Tilbød mig nys en Yngling.
Jeg stilled mig ved Siden,
Og spurgte: 'for hvor meget
'Aftræder Du mig stykket?'"
Da svared han paa Dorisk:
'For hvad Du selv behager.
'Dog, at du Alt skal vide,
'Er jeg ei Voxpousserer,
'Men vil ei boe i Huse
'Med den saa lystne Eros.' –
"Giv hid! Giv mod en Drachme
"Den smukke Sovefælle"! –
Oplue mig nu, o Eros,
Ret snarligt, hvis du ikke
Vil smeltes selv i Luer.

12. Digteren til sig selv

Cybele selv, den skønne,
Har for den fine Attis,
Der, som man siger, tumled
Sig vildt paa Bjerget, sværmet.
De, som ved Clari Bredder
Den Laurusbærer Phoebi
Snaksomme Bølger drikke,

De raabe selv, som Vilde.
'Thi vil jeg ogsaa, mættet
Af Bacchus og af Salve,
Samt af de smukke Piger,
Ja – jeg vil ogsaa rase.

13. Til Eros

Jeg *vil* – nu *vil* jeg elske!
Da Eros bød mig elske,
Nedsænkt i dumme Griller,
Jeg lod mig ikke bøie.
Da greb han flux sin Bue,
Derhos sit gyldne Kogger,
Og æsked mig til Tvekamp.
Selv *jeg* tog om min Skulder
Et Pantser, liig Achillis,
Greb Skjoldet og en Landse,
Og kæmped nu med Eros.
Han slyngede – jeg rendte:
Dog da hans Pile minked,
Han flammed op og danned
Sig selv i Form som Pilen.
Midt i mit Hjerte traf han,
Og *jeg* var overvunden.
Hvad gavnede nu Skjoldet?
Kun lidt det Ydre hjælper,
Naar Kampen er forinden.

14. Digterens Kjærester

Hvis alle Træers Blade
Du grant forstaar at tælle:
Ifald du kan beregne
De Bølger udi Havet,
Est *du* min Regnemester,
Og tæller mine Piger.
Først maa du sætte tyve,
Samt endnu femten andre,
Alene for Athenen.
Men for Corinth du sætte
En Skok af elskte Piger;
Thi den er i Achaia,
Og der er smukke Møer.
Sæt mig af Lesberinder,
I Carien, paa Rhodus,
I hele Jonerlandet,
Af Kjærester – totusind.
'Hvordan'? – Skriv, som jeg siger.
Ei Syrien er regnet,
Ei Piger fra Canobus;
Ei selve Tryllelandet,
Det Creta, hvor man feirer
I Byer Erosfeste.
Forlanger du at høre
De Kjærester, jeg eier
Hiinsides af Gadeira,
Hos Inder og hos Bactrer?

15. Til en Due

Hvorfra, du elskte Due,
Hvorfra er *du* vel fløien?
Hvorfra den megen Salve,
Som, paa din Fart i Luften
Du aander ud, og dufter?
Hvo er du, og hvad vil du?
Hen til Bathyll, sin Yndling,
Til ham, der nys er vorden
Hos Alle Drot og Herre.
Cythere overlod mig
Imod en lille Vise,
Og derfor maa jeg tjene
Anacreon i Saadant.
Nu maa jeg bringe, seer du,
Et Brev for ham i Byen.
Vel siger han, at snarligt
Han sætter mig i Frihed;
Dog, om han ogsaa slap mig,
Blev jeg dog Slave hos ham.
Hvad nytter mig, at flyve
Ad Bjergerne hen og Agre?
At sætte mig paa Grene
Og spise vilde Frugter?
Nu nyder jeg de Krummer,
Anacreon mig rækker,
Som jeg af Haanden snapper.
Saasnart han selv har nippet,

Jeg faar hans Vin at drikke.
Er denne drukken, dandser
Jeg flux, og bringer Herren
Mild Kjølning med min Vinge.
Og, naar tilsidst jeg sover,
Hans Lyra er mit Leie.
Der har du Alt: men gaa nu!
Thi, Menneske, du gjør mig
Jo snakkesyg som Kragen.

16. Til Pigen

Nu velan, du bedste Maler!
Nu velan, du bedste Maler!
Udi Rhodisk Kunst en Mester
Mal mig, som jeg nu dicterer,
Mal min Pige, som er borte!
Først du male hendes Lokker,
Silkebløde, ravnsorte,
Og, om Voxet har den Evne,
Mal dem, duftende af Myrrha.
Over Kinden, som er fyldig,
Dækket af de dunkle Lokker,
Mal, som Elfenbenet, Panden.
Buen over Øiet ikke
Maa du blande eller skille.
Heller her, som hist hos hende,
Øienlaagets sorte Bue

Vorde uformærket enet.
Blikket maa især du skildre,
Som det var af klare Luer,
Lyseblaaligt, som Athenes,
Elskovskjælent, som Cytheres.
Næsen male du og Kinden,
Blandede med Roser Melken.
Læben tegne du, som Peitho's,
Hvilken selv forlanger Kysse.
Neden for den fine Hage,
Trindt om Halsen, hvid som Marmor,
Svæve samtlige Chariter.
Hun forresten være dækket
Med en purpurfarvet Kaabe,
Gjennem hvilken lidt af Kjødet
Skinne, for at vise Farven.
Det er nok – nu seer jeg hende –
Snart, o Billed, vil du tale.

17. Til Bathyllus

Mal min Ven Bathyllus saadan,
Som jeg selv dig flux dicterer.
Skinnende maa Haaret være,
Udi bunden ganske sorte,
Men paa Kanterne som Solen.
Frie maae Lokkens Krøller være,
Og, idet du frit dem ordner,

Lad dem falde, som de ville.
Blød og dugbefugtet være
Panden selv, som Øienbrynet,
Sortere end Slinger, krandsler.
Stolt det sorte Øie være,
Dog med stille Ro forenet:
Hiint du hente kan fra Ares,
Dette fra den skjønnne Cypris;
At Enhver, hvem hiint har skræmmet,
Svæve maa i Haab ved dette.
Som et Æble rosenfarvet,
Gjør de duunbedækte Kinder,
Og, saavidt det er dig muligt,
Giv dem smuk, blufærdig Rødme.
Læben selv – ja jeg er ikke
Sikker paa, hvordan *den* tegnes –
Gjør den blød og fuld af Peitho.
Kort, det hele skjønnne Billed
Tale venligt i sin Taushed!
Næst hans ansigt, lad der komme
Halsen, hvid som Elfenbenet,
Skjønnere end hos Adonis.
Mal derefter selve Brystet
Og hans Hænder Hermes lige:
Laarene som Polydeukis,
Bugen trind, som Dionysi.

.....

.....

.....

.....⁹

Hadsk er Kunsten, du besidder,
Da du mægter ei at vise
Ryggen, som er dog den bedste.
Foden vil jeg ei beskrive.
Der er Prisen, du bestemte.
Tag Apollo nu fra Væggen,
At han vorde kan Bathyllus;
Kommer du engang til Samos,
Mal Apollo, som Bathyllus.

18. Til Bathyllus¹⁰

Udi Skyggen her, Bathyllus!
'Sæt dig ned; thi smukt er Træet.
See, det ryster bløde Lokker
Om den Gren, som er saa smidig.
Ved dets Fod os kjærligt vinker
Peitho's Strøm, der venligt rinder.
Hvo kan roligt gaae forbi det,
Naar han seer saa smuk en Bolig?

9. Meisling angiver med prikkerne i fire linier, at han har sprunget noget over. I prosaoversættelse lyder de oversprungne linier: 'Ovenfor de bløde låre, lårene med rasende ild i sig, skal du skabe et helt almindeligt kønsllem, der allerede higer efter Paphia.'

10. Meisling har fulgt en nu opgiven praksis, som skiller digt 18 i to, og har kun oversat sidste del. Første del lyder i prosaoversættelse: 'Giv mig, kvinder, giv mig noget Bromios at drikke i ét drag, for jeg er allerede forrådt af branden, og jeg stønner. Giv mig krans med blomster, giv mig dem, så jeg kan bekranse mit brændte hoved. Men mit hjerte, hvordan skal jeg beskytte mig mod Eros' brand?'

19. Til Eros

Sanggudinderne fordum
Eros bandt udi Krandsse,
Og ham fængsled hos Skjønhed.
End forsøger Cythere,
Løsningssummen at bringe,
Samt sin Eros at udfri.
Dog, om ogsaa han løses,
Gaaer han ikke, men bliver.
Her lærte han at trælle.

21. Drikke maa man

Den sorte Jord jo drikker;
Den drikker atter Træet.
De Bølger drikke Luften,
Og Solen drikker Bølgen.
Ja Maanen atter Solen.
Hvis harmes I da, Venner!
Naar ogsaa *jeg* vil drikke?

22. Til en Pige

Som Steen stod Tantaliden
Engang ved Phrygerbredden,
Og som en Svale fordum

Pandîons Datter flagred.
Gid ogsaa jeg blev Speilet,
Hvori du stedse saa mig!
Ja gid jeg blev din Kjortel,
Saa bar du mig bestandigt.
Jeg blev saa gjerne Bølgen,
Der bader dine Lemmer:
Jeg blev saa gjerne Myrrha,
Der salver dig, du Søde!
Et Baand paa Barmen heftet,
En Perlesnor om Halsen;
Ja selv Sandalen blev jeg,
Naar blot du traadte paa mig.

23. Til Lyren

Jeg vil om Atreus' Sønner,
Jeg vil om Cadmus synge:
Dog Lyren og dens Strænge
Gjenlyde kun om Elskov.
Nys greeb jeg andre Strænge,
Og skiftede min Lyra:
Og *nu* jeg sang om Kampe,
Og Hercules; men Lyren
Klang atter kun om Elskov.
Farvel da for bestandigt,
I Helte! Thi min Cithar
Kun tone kan om Elskov.

24. Til de Skjønne

Zeus gav til Tyren Hornet
Og Hesten gav han Hove;
Den rappe Fod til Haren,
Og tandrigt Gab til Løven.
De Fiske gav han Finner,
De Fugle gav han Vinger,
Og Mænd de høie Tanker.
Men fik da Qvinden intet?
Hvad gav han hende? Skjønhed
Der værne kan som Skjoldet,
Og meer end alle Landser.
Endog mod Jern og Luer
Den skjønnne Møe kan seire.

25. Til Svalen

Du bygger, kjære Svale,
Som aarligt os besøger,
Din Rede udi Vaaren,
Men drager bort om Vinter
Til Nilen eller Memphis.
Ach! Men bestandig Eros
Mit Hjerte har til Rede.
Een Amourette duuner,
En anden er i Æget,
Een ikkun halvt udruget:

Og altid er der Skrigen
Af Ungerne, som pippe.
De store Amouretter,
De avle atter andre,
Som neppe vorde mætte,
Før ogsaa *de* har Unger.
Hvad kan da skaffe Lindring?
Saa mange Amouretter
Kan jeg umuligt nære.

26. Digteren om sig selv

Du synger kun om Theben,
Hiin kun om Phrygerkampe,
Men *jeg*, om hvad jeg tabte.
Mig fælded ingen Rytter,
Ei Fodsoldat, ei Snække;
Det var en sælsom Fjende;
Jeg segned for – to Øjne.

27. Sang til de Elskende

Den Ganger har paa Boven
Et Mærke, brændt ved Ilden:
En Parthermand erkjendes
Flux paa sin spidse Hue.
Men *jeg* forstaaer at kjende

Blot ved et Blik en Elsker –
Et Mærke, ganske lidet,
Mig røber flux hans Hjerte.

28. Eros' Pile

Aphrodites Ægtemage
Tog sit Jern, hvoraf han danner
Udi Ovnene paa Lemnos
Pile til de smaae Eroter.
Cypris Honning tog, den søde,
For at væde Pilens Spidse,
Medens Eros blanded Galde.
Ares kom just *da* fra Kampen,
Og, idet han svinged Spæret,
Saa han haant til Eros' Pile.
Svarede Eros '*den* er vægtig:
'Prøv engang, da du skal føle.'
Tog da Mars den Piil saa lille,
Medens Cypris listig smiled,
Drog et sorgfuldt Suk og sagde:
'Den er tung – der har du Pilen!'
Nei, behold den!' smiled Eros.

29. Til Eros

Det er vanskeligt at elske,
Vanskeligt at lade være,
Vanskeligst af Alt, at elske,
Naar man ei kan Gjengæld møde.
Fornem Stand ei Eros ændser,
Ædelsind og Kløgt han trodser;
Guldet kun – ja *det* vurderes.
Gid han Pesten fik paa Halsen,
Som har først sat Priis paa Penge;
Thi ved *ham* er ingen Broder,
Og ved *ham* Forældre ikke;
Kun ved *ham* er Mord og Kampe;
Og ved ham (*det* er det værste)
Gaaer en Elsker plat tilgrunde.

30. Digterens Drøm

Engang jeg drømte at løbe
Medens Vinger sad paa Ryggen.
Eros havde Blye saa vægtigt
Bundet til de skønne Fødder:
Dog han hentede mig paa Flugten.
Hvad kan Drømmen vel betyde?
Jeg formoder, at jeg, hildet
Udi mangel Elskovshandel,
Slap med Ære fra de andre,
Men er knyttet fast til *denne*.

31. Til Eros

Med sin Stav af Hyacinthus
Slog mig Eros svart, i Harme,
Og befoel mig løbe med sig.
Gjennem Bjerges vilde Strømme,
Gjennem Krat og Fjeldes Huler
Løb jeg under Sved og Møie.
Hjertet hæved sig ved Læben;
Livets Lys var næsten slukket:
See, da med sin bløde Vinge
Kjøled Eros mig, og sagde:
'Du har ikke Kraft at elske.'

32. Digteren til sig selv

Over spæde Myrthegrene
Og paa Lotosplantens Blade
Vil jeg hvile mig, og drikke.
Eros selv skal Kjortlen binde
Over Nakken med Papyrus,
For at række mig Pokalen.
Livet løber hen, som Hjulet,
Der paa Vognen hurtigt dreies;
Og, naar Legemet er smuldret,
Som en Haandfuld Støv vi ligge.
Gravens Steen, hvi vil du salve?
Og forgæves væde Jorden?
Heller *mig*, imens jeg lever,

Salve du! Omkring min Tinding
Roser snøe, og Pigen kalde!
Førend jeg skal vandre heden
Til de Dødes Dandsechore,
Vil jeg splitte Livets Kummer.

33. Til Amor

I den stille Midnatstime,
Medens Bjørnen rundt sig dreier,
Nærvæd Haanden af Bootes,
Naar i Søvn, betrængt af Møie,
Mennesket er bragt til Hvile,
Stod engang den lille Eros,
Som paa Dørens Skaader banked.
'Hvo er der? Hvo slaaer paa Døren?
'Af min Drøm hvo vil mig vække?'
Skreeg da Eros: 'Luk ei Døren:
'Est du ræd? Jeg er kun Lille.
'Jeg er vaad, og blev forvildet,
Da inat ei Maanen lyser.'
Jeg blev rørt, da sligt jeg hørte,
Tændte flux min Lampe atter,
Lukker op, og seer den Lille,
Som en Bue har i Haanden,
Er bevinget, og har Kogger.
Ved Kaminen jeg ham satte:
I min Haand de spæde Hænder

Varmed jeg, imens jeg trykked
Af hans Haar de vaade Draaber.
Da nu Kulden havde lagt sig,
Sagde han: 'Velan! Vi prøve
'Buen selv, om ikke Strængen
'Blev i Regnen lidt fordærvet!
Flux han spænder den, og borer
Mig i Hjertet, liig en Bræmse:
Springer derpaa op med Latter;
'Glæd dig, Vert!' han siger til mig,
'Buen – den har ingen Skade,
'Dog vil *du* faa Hjerteqvide.'

34. Til en Cikade

Dig prise vi, o Cikade!
Hvilken høit i Træets Toppe,
Naar du har til Duggen nippet,
Synger herligt, som en Mester.
Dig tilhører jo det Hele,
Hvad du seer omkring paa Marken,
Og hvad Stundgudinden bringer.
Du er kjær for hver en Bonde,
Da du skader ham i Intet:
Kjær du est for Støvets Sønner,
Da du mildt bebuder Vaaren.
Sanguinderne dig elske,
Phoebus selv dig hører gjerne,

Som dig gav den klare Stemme.
Alderdom dig ikke skader,
Qvædelystne Barn af Jorden!
Fri for Blod og Legemssmerte
Himlens Guder fast du ligner.

35. Til Eros

Engang ei Eros mærked
En Bie, der sov i Roser,
Og stak ham i hans Finger.
Da slog han sine Hænder
Med Skrig imod hverandre.
Halvt løb han og halvt fløi han
Hen til den skønne Cypris,
Og skreeg: 'Nu er det ude!
'Det er forbi, nu dør jeg.
'En lille vinget Slange
Har saaret mig – de Bønder,
Jeg troer, den kalde Bien.'
Hun svared: 'Dersom Braadden
'Blot af en *Bie* dig smerter,
'Hvad troer Du, *hine* lide,
'Hvem du, o Eros, rammer?'

36. Til Guld og Liggendefæ

Tilkøbte Guld og Skatte
De Dødelige Livet,
Da Skrabad jeg til Bunke,
At, naar sig Døden nærmed,
Han fik det, for at løbe.
Men da nu Støvet ikke
Formaaer at købe Livet,
Hvi klager jeg forgæves,
Og sender svare Sukke.
Naar dog mit Lod er Døden,
Hvad gavner mig da Guldet?
Nei! Heller vil jeg drikke;
Imellem Venner sidde,
Og nyde Viin, den søde;
Samt paa det bløde Leie
Med Aphrodite sysle.

37. Digterens Drøm

Udi Midnatsstundens Slummer
Paa Tapeter, snækkerøde,
Sjæleglad i Hu ved Bacchus,
Syntes jeg at storme voldsomt
Frem i Løb, paa Taaens Spidse,
Under venligt Spøg med Piger.
Drenge stod mig nær og spotted,
Fine, som Lyæus selve;

Og med Haan de talte til mig
Om de samme smukke Piger.
See! Da vilde jeg dem kysse;
Men med Søvnens svandt de alle.
Eensom laae jeg nu, jeg Stakkel –
Ønsked kun at sove atter.

38. Selskabssang

Lad os muntre drikke Vinen,
Og i Qvad opløfte Bacchus,
Som har lært os først at dandse,
Og hvis største Lyst er Sange.
Udi Sind han ligner Eros;
Han er elsket af Cythere:
Glad Begeistring har han avlet,
Og ved ham Chariten fødtes;
Kun ved *ham* Bekymring hviler,
Medens hver en Kummer sover.
Lad en yndig Dreng os bringe
En Pokal med milde Druer;
Da vil Sorgen hurtigt fare
Ud i Storm og vilde Vinde.
Bægret altsaa flux i Haanden!
Her en Qval paa Døren jages:
Hvilken Fordeel kan man vinde
Ved at qvæles under Smerten?
Hveden kjende vi vor Fremtid?

Livet er jo Alles Gaade.
Derfor vil jeg muntert dandse;
Salvet vil jeg derfor spøge
Lystigt med de smukke Piger.
Lad saa *dem*, hvem sligt behager,
Finde deres Lyst i Kummer:
Vi vil heller drikke Vinen,
Og i Sang berømme Bacchus.

39. Den muntre Olding

Jeg lider muntre Gamle,
Samt Ynglingen i Dandsen:
Men naar den Gamle dandser,
Af Haar han vel er gammel,
Men han er ung i Aanden.

40. Digteren til sig selv

Saasom jeg til Død er baaren,
For at træde Livets Bane,
Tiden vel, som svandt, jeg kjender,
Ikke den, jeg har tilbage.
Derfor slipper mig, I Sorger!
Hvad har I med mig at gjøre?
Førend jeg ved Maalet stander,
Vil jeg spøge, lee og dandse
Med den smukke Gud Lyæus.

42. Digteren til sig selv

Kun til Bacchi Dandsechore,
Glædens Gud, min Længsel stander.
Jeg er froe, naar jeg kan synge
Med en Ven, som drikker med mig.
Krandse smaae af Hyacinther
Vil jeg om min Tinding slynge;
Thi med Pigerne at spøge,
Glæder mig langt mer end Alting.
Ei til Had mit Hjerte kjender;
Ei til Had, som nager sindet;
Og den skjeldelystne Tunges
Stumpe Pile er' mig lede.
Kjævlerie ved Viin jeg hader
I et Lag, hvor Glæden hersker.
Nei! Med nyudsprungne Piger
Vil jeg til min Lyre dandse.
Fredeligt bør Livet rinde.

43. Selskabssang

Først en Krands af Roser milde
Maae vi hænge om vor Tinding,
Og med lystig Latter drikke.
Næst en Pige ved sin Cithar,
Som en Thyrsus bær', der bugner

Under grønne Vedbendlokker,
Dandse med de smukke Fødder.
Saa en Dreng med Haar saa bløde,
Med sin Læbes søde Aande,
Mens i Strængen blidt han griber,
Løfte høit sin klare Stemme.
Lad saa Eros, gyldenlokket,
Med den smukke Gud Lyæus,
Og med dem den skjønnne Cypris
Tage Deel med Fryd i Festen,
Hvor en Olding selv maa glædes.

44. Til en Rose

Rosen, som er Amors egen,
Ville vi med Bacchus blande.
Rosen, med de smukke Blade,
Hænge vil vi om vor Tinding,
Og med lystig Latter drikke.
Rosen er som Blomst den første,
Den er Vaarens Fryd og Glæde.
Rosen Qvæger selv Guder,
Og med *den* Cytheres Lille
Pynter sig de væne Lokker,
Naar han dandser med Chariten.
Krandt paa Hoved' altsaa! Bacchus!
Ved *dit* Tempel vil jeg spille,
Og med Pigen, svær om Brystet,

Med de tykke Rosenkrandse
Om mit Hoved, vil jeg dandse.

45. Digteren til sig selv

Saasnart jeg Vinen drikker,
Da sover al min Kummer.
Hvad har jeg vel med Qvide,
Med Sorg og Qval at gjøre?
Døe maa jeg dog, skjøndt nødig;
Hvortil da travle Sysler?
Nei, hellere den smukke
Lyæi Viin vi drikke;
Thi mens vi nyde denne,
De sorte Sorger slumre.

46. Til Vaaren

Seer du, medens Vaaren lyser,
Roser ved Chariten skyde?
Seer du Havets stolte Bølge
Jævnes til en rolig Flade?
Seer du nu, hvor Anden dukker?
Seer du nu, hvor Tranen kommer?
Medens Solen straalers venligt,
Og de dunkle Skyer svinde,
Sysle Alle flinkt paa Marken.

Olietræet Frugter skyder;
Vinens Vædske svulmer atter.
Gjennem Ranker, gennem Blade
Titter frem den blanke Drue.

47. Digteren til sig selv

Jeg er tilaars, men drikker
Langt mere, end de Unge.
Og vil man, jeg skal dandse –
Vel! Flasken er min Støtte;
Thi Kjæppen duer ikke.
Den, som har Lyst at klamres,
Velan – *han* kan jo klamres.
Men *mig*, min Dreng! Du blande
Et Bæger af den milde
Og søde Viin, og bring mig!
Vel er tilaars jeg bleven,
Dog jeg Silenus ligner,
Og dandser med Jer Alle.

48. Digteren til sig selv

Naar Bacchus mig begeistrer,
Da sover al min Kumnmer;
Da er jeg riig, som Croesus,
Og er en herlig Digter:

Viinløvbedækt jeg ligger,
Og trodser Alt i Tanken.
Skjenk i! thi jeg vil drikke.
Kom Slave! Bring mit Bæger!
Langt heller vil jeg ligge
I Rusen, end i Døden.

49. Til Bacchus

Naar den Søn af Zeus, Lyæus,
Som kan mildne hver en Kummer,
Holder Indtog i mit Hjerte,
Og forærer mig sin Drue,
Lærer flux han mig at dandse.
Da er jeg saa sjælemunter,
Og forliebt i slig en Tummel.
Under Klap og under Sange
Er jeg glad ved Aphrodite,
Og igjen mig lyster Dandsen.

50. Digteren til sig selv

Allenstund jeg Vinen drikker,
Vederqvæger sig mit Hjerte,
Og paastand min Sang begynder.

Allenstund jeg Vinen drikker,

Da forjages hver en Kummer
Og enhver bekymret Tanke
Bort til Stormene paa Søen.

Allenstund jeg Vinen drikker,
Da min Sorgbefriee Bacchus,
Udi Vaarens Blomstertime,
Tumler mig i høi Begeistring.

Allenstund jeg Vinen drikker,
Da jeg fletter Blomstrekrandse:
Dem jeg hænger paa mit hoved,
Og besynger Livets glæder.

Allenstund jeg Vinen drikker,
Da mit Legeme jeg salver
Udi Myrrha, mens jeg holder
Pigen kjær i mine Arme,
Og besynger høit Cythere.

Allenstund jeg Vinen drikker,
Under svulmende Pokaler
Hæver Aanden sig i Fylde,
Og de Pigers Sværm mig fryder.

Allenstund jeg Vinen drikker,
Da er *det* den bedste Nytte,
Som jeg faaer og kan erholde;
Thi at døe – det maae jo Alle.

51. Til en ung Pige

Flygt ei, fordi du skuer
Mit Hovedhaar at graane:
Qvæl ei din Godhed for mig,
Fordi du endnu eier
Din Ungdoms friske Rose.
Har Du ei seet i Krandsen,
Hvor smukt den hvide Lilje
Sig slynger tæt om Rosen?

52. Uafhængigt Liv¹¹

Hvorfor vil Du, jeg skal lære
Rhetorik og Landets Love?
Kjende grant saa mange Sager,
Som ei gavne mig det mindste?
Lær mig hellere at drikke
Af Lyæi milde Vædske;
Lære mig hellere at spøge
Med den Skjønne Aphrodite.
Gaaligt Haar alt dækker Issen.
Bring da Viin og Vand, min slave!
Vug min Sjæl i venlig Slummer!
Snart du stæder mig til Jorden,
Og, som Død, jeg kræver Intet.

11. I moderne tekstudgaver opfattes de sidste fem linier ('Gaaligt Haar alt dækker Issen...') som en selvstændigt digt.

53. Digteren til sig selv

Naar jeg ser de Unges Skare,
Er jeg selv, som Ung, tilstede,
Og ihast til deres Dandse
Faaer jeg Vinger, skjøndt en Olding.
Bliv! Cybebe! Ved min Side!
Ræk mig Alt, jeg vil bekrandses.
Bort med dig, graafældig Alder!
Ung jeg vil blandt Unge dandse.
Vil nu Een mig række Vædske,
Som man faaer af Bacchusfrugten:
See man skal en Oldings Styrke,
Som har grundigt lært at digte,
Som har grundigt lært at drikke,
Og paa lystig Viis kan sværme.

54. Til Europa

Den Tyr, min Ven! Du skuer,
Den, troer jeg, Zeus maa være;
Thi paa sin Ryg den bærer
Ungmøen, født i Sidon.
Det brede Hav den skjærer
Og slaaer med Hov i Bølgen.
Siig mig, om Tyren ellers,
Just som den kom fra Plougen,
Har Evne til at svømme,
Undtagen *den* alene?

55. Til Rosen

Vaaren med de smukke Krandsse,
Og den Rose væn jeg synger:
Qvæde vil jeg med min Pige.
Sød den er, som Guders Aande,
Den er Støvets Fryd og Glæde.
I den hulde Vaar den pryder
Blomstersmykkede Eroter.
Aphrodite leger med den,
Og, som Musens Yndlingsplante,
Er den kjær for hver en Digter.
Sød den er for den, som sagte
Plukker den på Tornestien:
Sød den er for den, som gnider
Lempeligt dens blad i Haanden:
Sød er Lugt af Erosblomsten.
Hvor dens milde Glands er herlig
I det muntre Lag, om Bordet,
Ved den glade Bacchi Feste!
Hvad er til foruden Roser?
Eos er jo rosenfingret,
Nymphens Hals har Rosenskimmer,
Cypris er, saa sige Digtere,
Skjær i Huden som en Rose.
Udi Sygdom kan den hjælpe,
Om de Døde kan den værne:
Trodsig selv mod Tidens Vælde,
Skjøn endogsaa i sin alder,

Ungdomsduften den beholder.
Lad os synge om dens Fødsel!
Dengang fra de dunkle Bølger
Pontus avled frem af Skummet
Den med Dug bedækte Cypris;
Dengang Zeus Olympen viste,
Født af Panden, Skrækgudinden
Pallas, Krigens vilde Guddom:
See! Da lod til smukke Roser
Jorden unge Spirer voxer,
Alle Blomsters Mesterstykke.
Himmelguderne i Skare
Dypped Nectar ned i Rosen,
Da den fødtes; og befalede
Af en Torn den evig unge
Bacchi Guddomsblomst at skyde.

56. Til Bacchus

Han, som yder Kraft i Kampen,
Og forlehner Mod i Elskov,
Gjør en Dandser smuk ved Gildet,
Han er kommen, guddomsvældig,
Og det milde Elskovsbæger,
Drikken, som kan Sorgen stille,
Bringer han til Jordens Sønner.
Vinen, som er Rankens Pøde,
Endnu stædt i Druens Fængsel,

Den bevogter han paa Træet,
At naar Viinhøsttiden kommer,
Frie for Sygdom alle vorde,
Friske i det skønne Legem,
Friske i det muntre Hjerte,
Indtil Høsten atter kommer.

57. Til en Discus, hvorpaa var afbildet en Venus

Hvo har dannet denne Bølge?
Hvilken Guddoms kraft har udbredt
Voven her paa denne Discus
Over Rygningen af Havet?
Hvilken Aand, med Kraft som Guders,
Dannet har paa Søens Flade
Svævende den blide Cypris,
Selve Guders Stammemoder?
Nøgen har han formet hende,
Og, hvad Øiet ei bør skue,
Dækket han med Havets Bølge.
See hun svæver ind mod Stranden,
Liig den hvide Blomst ved Søen,
Over Havets milde Flade;
Og, med Legemet i Havet,
Voven selv hun skyder fra sig.
Over Barmens fine Rødme,
Neden for den bløde Nakke,
Skjære sig de store Bølger.

Som en Lilje, tæt omslynget
Af Violer, skinner Cypris
I de stille Vovers Fure.
Over Sølvfladen ride
Lystigt paa Delphiner, muntre,
Himeros og Eros sammen,
Smilende ad Støvets Planer.
Chor af Fiske, som sig bugte,
Voltigere frem i Bølgen,
Gjøglen omkring Cythere,
Hvor hun svømmer hen og smiler.

59. Vinhøstsang

Nu den dunkelsorte Drue
Bæres udi Kurv paa Skuldren
Af de unge Mænd og Kvinder.
Disse man i Persen ryster,
Hvor kun Mænd alene træde
Druen, for at løse Vinen;
Under Bifaldslarm til Guden,
Lyde høit de Viinhøstsange,
Mens de see den unge Bacchus
Kraftigt bruse udi Fadet.
Naar en Olding nyder denne,
Maae hans svage Fødder dandse,
Mens de hvide Lokker bæve.

.....

.....

.....

.....

.....¹²

348. Til Artemis¹³

Dig anraabe vi, Hjortenes
Rammer, mægtig blandt Dyrene,
Zeus' guldhaarede Datter!
Til Lethæus, som hvirvler dybt,
Kom nu, for at du naaderig
Kan beskue de djærve Mænds
Hjemstavn; neppe tildeler du
Blot Uværdige Bistand.

-
12. Meisling har udeladt de sidste 14 linier af digtet. Det lyder i prosaoversættelse: 'Men den dejlige ungersvend har ligget på lur efter en pige og omfavner hendes bløde krop, der tung af søvn ligger udstrakt under de skyggefulde blade. Og med sin lokken opfordrer Eros hende til at forråde sit kommende ægteskab. Og manden, der ikke kan overtale hende med sine ord presser hende, selvom hun ikke vil. For når Bacchos er beruset, leger han temmelig upassende med de unge.'
13. Hephaistion *Om digte* 4.8. citeret fra 1. bog af Anakreons digte og optaget af Campbell som et digt af Anakreon.

356. Opmuntring til at drikke¹⁴

Nu, min Dreng! Nu maa du bringe
En Pokal, at jeg kan drikke
Ret tilbunds. Af Vand ti Øser,
Men af Vinen fem du helde,
At jeg vel <kan> lystig vorde,
Men foruden Frækhed sværme.
Giv Pokalen hid, dog ikke
Under Larm og rædsom Skrigen
Ville *vi* paa Scythers Maade
Nyde Vinen, men i munter
Hymnesang lovprise Bacchus.

395. Digteren til sig selv¹⁵

Graa er alt min Tinding vorden,
Sølverhvid er alt min Isse:
Hver en Tand affældig sidder;
Thi min Ungdomsbaar er svunden;
Og af Livet selv, det søde,
Er der kun en Rest tilbage.
Hyppigt maa jeg derfor sukke;
Thi for Tartarus jeg gyser.
Orci Dyb er saare rædsomt,

14. Athenæus 10.427ab tillagt Anakreon og optaget blandt hans digte af Campbell.

15. Stobæus: 4.51.12 tillagt Anakreon og optaget blandt hans digte af Campbell.

Og vor Nedgang til den kvalfuld:
Den som eengang did er vandret,
Kommer aldrig meer tilbage.

62. Til Eros¹⁶

Elskov Gud, den milde Eros,
Tæt behængt med Blomstrekrandse,
Vil i Qvad jeg nu besynge;
Han er alle Guders Herre,
Og har Vælde over Støvet.

16. Clemens Alexandrinus: *Stromata* 6.745 tillagt Anakreon. Nr. 62 i Bergks udgave af *Anakreontea*. Bergk skriver i noten: 'Carmen manifesto subditicium' – et åbenlyst forfalsket digt.